

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 23.4.2008
COM(2008)213 τελικό

2008/0082 (COD)

Πρόταση

ΟΔΗΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

**για την τροποποίηση της οδηγίας 98/26/ΕΚ σχετικά με το αμετάκλητο του
διακανονισμού στα συστήματα πληρωμών και στα συστήματα διακανονισμού
αξιογράφων καθώς και της οδηγίας 2002/47/ΕΚ για τις συμφωνίες παροχής
χρηματοοικονομικής ασφάλειας, όσον αφορά τα συνδεδεμένα συστήματα και τις
πιστωτικές απαιτήσεις**

[SEC(2008)491]

[SEC(2008)492]

(υποβληθείσα από την Επιτροπή)

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

1. ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

1.1. Αιτιολογία και στόχοι της πρότασης

Κύριος στόχος της πρότασης είναι η προσαρμογή της οδηγίας σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού στα συστήματα πληρωμών και στα συστήματα διακανονισμού αξιογράφων (SFD) και της οδηγίας για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας (FCD) στις τελευταίες εξελίξεις των αγορών και της νομοθεσίας. Αυτό γίνεται, πρώτον, με την υπαγωγή στην SFD των διακανονισμών κατά τις νυκτερινές ώρες και των διακανονισμών μεταξύ συνδεδεμένων συστημάτων, δεδομένου ότι η οδηγία 2004/39/EK για τις αγορές χρηματοπιστωτικών μέσων¹ (στο εξής MiFID) και ο ευρωπαϊκός κώδικας δεοντολογίας για την εκκαθάριση και τον διακανονισμό (στο εξής «ο κώδικας») προβλέπουν τη συνεχή ενίσχυση των δεσμών και της διαλειτουργικότητας των συστημάτων. Δεύτερον, το πεδίο εφαρμογής της προστασίας που διασφαλίζεται από τις δύο οδηγίες διευρύνεται προς νέες μορφές περιουσιακών στοιχείων (δηλαδή προς τις επιλέξιμες πιστωτικές απαιτήσεις ως ασφάλεια για τις πιστωτικές εργασίες των κεντρικών τραπεζών), προκειμένου να διευκολυνθεί η χρήση τους σε ολόκληρη την Κοινότητα. Τέλος, η παρούσα πρόταση αποσκοπεί επίσης στην απλοποίηση και αποσαφήνιση ορισμένων στοιχείων με στόχο τη διευκόλυνση της εφαρμογής της FCD και της SFD.

Η πρόσφατη και συνεχιζόμενη αναταραχή στις χρηματαγορές είναι ένας ακόμη λόγος που συνηγορεί υπέρ της πρότασης, επειδή οι λύσεις που προβλέπει θα μπορούσαν να συμβάλουν σημαντικά στην ενίσχυση των μέσων διαχείρισης της αστάθειας και της αναταραχής στις χρηματαγορές. Για παράδειγμα, η δημιουργία ενός εναρμονισμένου θεσμικού πλαισίου για την χρησιμοποίηση των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφάλειας στις διασυνοριακές συναλλαγές θα βελτίωνε την ρευστότητα της αγοράς, η οποία έχει υποστεί βαρύ πλήγμα κατά τους τελευταίους μήνες. Επιπλέον, επιβάλλεται η διασφάλιση της σωστής λειτουργίας των συστημάτων διακανονισμού στις ταχέως εξελισσόμενες αγορές, ιδίως σε μια περίοδο αναταραχής των αγορών.

1.2. Γενικό πλαίσιο

Κατά τα τελευταία χρόνια νέοι τύποι περιουσιακών στοιχείων, όπως είναι τα τραπεζικά δάνεια ή οι «πιστωτικές απαιτήσεις» έχουν αποτελέσει μια σημαντική πηγή για τις συνεχώς αυξανόμενες πράξεις παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας στις χρηματαγορές. Τον Αύγουστο του 2004 το διοικητικό συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας αποφάσισε να αναγνωρίσει τις πιστωτικές απαιτήσεις ως μια κατηγορία αποδεκτών ασφαλειών για τις πιστωτικές πράξεις του ευρωσυστήματος από την 1η Ιανουαρίου 2007. Ορισμένα κράτη εντούτοις, όπως π.χ. η Γαλλία, η Γερμανία, η Ισπανία, η Αυστρία και οι Κάτω Χώρες, αναγνώριζαν ήδη τις πιστωτικές απαιτήσεις αλλά υπό διαφορετικά νομικά καθεστώτα. Προκειμένου να δημιουργηθούν ίσοι όροι ανταγωνισμού ανάμεσα στις κεντρικές τράπεζες και να

¹ ΕΕ L ...

τονωθεί η διασυνοριακή χρήση των ασφαλειών, θα πρέπει να εναρμονιστεί το σχετικό θεσμικό πλαίσιο².

Μια άλλη σημαντική εξέλιξη στις χρηματαγορές είναι η αύξηση του αριθμού των δεσμών ανάμεσα στα συστήματα. Η τάση αυτή αναμένεται να συνεχισθεί και πιθανόν να επιταχυνθεί εξ αιτίας της καθιέρωσης του κώδικα, ο οποίος εγκρίθηκε από τους παρόχους υπηρεσιών υποδομής κεντρικών αγορών στις 7 Νοεμβρίου 2006.³ Στόχος του κώδικα είναι η βελτίωση της αποτελεσματικότητας των ευρωπαϊκών συστημάτων συμψηφισμού και διακανονισμού ώστε οι επιλογές που προβλέπονται για τους χρήστες στα άρθρα 34 και 46 της MiFID να καταστούν πραγματικές επιλογές και όχι απλώς απλώς θεωρητικές δυνατότητες. Οι γενικές αρχές που περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο IV του κώδικα και οι λεπτομερείς κανόνες που προβλέπουν οι κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με την πρόσβαση και τη διαλειτουργικότητα⁴ που παρουσίασαν οι πάροχοι υπηρεσιών υποδομής τον Ιούνιο του 2007 παρέχουν την ευχέρεια στους χρήστες να επιλέγουν τον πάροχο υπηρεσιών διευκολύνοντας τη δημιουργία συνδέσεων ανάμεσα στα συστήματα, π.χ. εξασφαλίζοντας την πρόσβαση και τη διαλειτουργικότητα με τα συστήματα των αλλοδαπών αγορών. Για την διασφάλιση της διατήρησης των στόχων της SFD σ' αυτό το νέο πλαίσιο, η πρόταση προσαρμόζει την SFD σ' αυτή τη νέα αγορά, η οποία χαρακτηρίζεται από την αύξηση του αριθμού των συνδέσεων.

1.3. Συνοχή με τις άλλες πολιτικές και τους στόχους της Ένωσης

Οι δύο οδηγίες σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού και τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας αποτελούν τα βασικά κοινοτικά μέσα στον τομέα της χρηματοοικονομικής ασφάλειας, του συμψηφισμού και του διακανονισμού. Οι προτεινόμενες αλλαγές είναι σύμφωνες προς τις διατάξεις της MiFID και ως ένα βαθμό προς τις ειδικές διατάξεις σχετικά με τους δείκτες φερεγγυότητας των οδηγιών 2006/48/EK και 2006/49/EK⁵ σχετικά με τις κεφαλαιακές απαιτήσεις. Ορισμένες διατάξεις της οδηγίας 2001/24/EK⁶ σχετικά με την εκκαθάριση των πιστωτικών ιδρυμάτων και του κανονισμού 1346/2000⁷ σχετικά με την αφερεγγυότητα αφορούν επίσης τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας.

Δεν υπάρχει όμως κάποιο θεσμικό πλαίσιο σε επίπεδο ΕΕ σχετικά με τους τόκους από τα αξιόγραφα τα οποία κατέχει ο διαμεσολαβητής. Αναγνωρίζοντας ότι αυτό ενδέχεται να αποτελεί ένα πιθανό νομικό κίνδυνο στις διασυνοριακές συναλλαγές, η Επιτροπή τον Ιανουάριο του 2005 δημιούργησε την ομάδα νομικής ασφάλειας με στόχο να υποβάλει προτάσεις για το ενδεδειγμένο θεσμικό πλαίσιο. Η τελική έκθεση της ομάδας αναμένεται περί το τέλος του 2008 και θα αποτελέσει συμπλήρωμα της

² Οδηγία 2002/47/EK για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας, ΕΕ L 168, της 27.6.2002, σ. 43, και οδηγία 98/26/Ε σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού, ΕΕ L 166, της 11.6.1998, σ. 45.

³ Ο κώδικας συμπεριφοράς βρίσκεται στην ιστοσελίδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής:
http://ec.europa.eu/internal_market/financial-markets/docs/code/code_en.pdf

⁴ Η κατευθυντήρια γραμμή δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα της Επιτροπής:
http://ec.europa.eu/internal_market/financial-markets/docs/code/guideline_en.pdf

⁵ ΕΕ L ...

⁶ ΕΕ L ...

⁷ ΕΕ L ...

οδηγίας για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας και της οδηγίας για το αμετάκλητο του διακανονισμού καθώς και των τροποποιήσεων που προβλέπει η παρούσα πρόταση. Ταυτόχρονα, σε διεθνές επίπεδο, το UNIDROIT – το διεθνές ινστιτούτο για την ενοποίηση του ιδιωτικού δικαίου – προτίθεται να συγκαλέσει μια διπλωματική διάσκεψη το Σεπτέμβριο του 2008 με στόχο τη σύναψη σύμβασης σχετικά με τους ουσιαστικούς κανόνες όσον αφορά τα αξιόγραφα που κατέχονται από διαμεσολαβητές. Οι διατάξεις του σχεδίου της σύμβασης ακολουθούν εν μέρει τις διατάξεις της οδηγίας σχετικά με τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας και της οδηγίας σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού και δεν προβλέπεται να δημιουργήσουν προβλήματα διαλειτουργικότητας.

Εξάλλου, οι διατάξεις σχετικά με τις πιστωτικές απαιτήσεις δεν έχουν ως στόχο να περιορίσουν τα δικαιώματα των καταναλωτών και ειδικά τα δικαιώματα που προβλέπει η προσφάτως εκδοθείσα οδηγία σχετικά με την καταναλωτική πίστη [...]. Το πεδίο εφαρμογής της παρούσας πρότασης περιορίζεται στις πιστωτικές απαιτήσεις οι οποίες είναι επιλέξιμες ως ασφάλεια για τις πιστωτικές πράξεις των κεντρικών τραπεζών, πράγμα που αποκλείει κατ' αρχήν τις πιστωτικές απαιτήσεις μεμονωμένων καταναλωτών. Για παράδειγμα, σύμφωνα με τα κριτήρια επιλεξιμότητας που εφαρμόζει το Ευρωσύστημα, οι οφειλέτες ή οι εγγυητές είτε ανήκουν στο δημόσιο τομέα είτε είναι μη χρηματοπιστωτικά ή διεθνή/υπερεθνικά ιδρύματα. Επιπλέον, το κατώτατο όριο για τις εγχώριες πράξεις θα καθορισθεί στις 500.000 ευρώ από το 2012, ενώ το ανώτατο όριο για τις συμφωνίες καταναλωτικών πιστώσεων προβλέπεται ότι θα κυμαίνεται ανάμεσα στις 50.000 και 100.000 ευρώ. Για τις λίγες περιπτώσεις οι οποίες ενδέχεται να αφορούν τις πιστωτικές απαιτήσεις καταναλωτών, κάτι που δεν φαίνεται να συμβαίνει προς το παρόν στο Ευρωσύστημα, προστίθεται μια ειδική διάταξη η οποία δίνει προτεραιότητα στην οδηγία σχετικά με την καταναλωτική πίστη.

2. ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗ ΜΕ ΤΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ

2.1. Διαβούλευση με τα ενδιαφερόμενα μέρη

Με βάση τις απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο το οποίο εστάλη στα κράτη μέλη, η Επιτροπή εξέδωσε στις 15 Δεκεμβρίου 2005⁸ την έκθεση αξιολόγησης που αφορά την εφαρμογή και τη μεταφορά της οδηγίας σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού. Στην έκθεση επισημαίνεται η καλή λειτουργία της SFD καθώς και δέκα θέματα που αφορούν την εφαρμογή και τη μεταφορά, τα οποία χρειάζονται περαιτέρω ανάλυση. Αφού έλαβε τις απαντήσεις των κρατών μελών και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, η Επιτροπή κάλεσε επίσης τη βιομηχανία, τους καταναλωτές και άλλους ενδιαφερόμενους να υποβάλουν τις απόψεις τους. Μέχρι τις 30 Ιουνίου 2006 είχε λάβει επτά ακόμη απαντήσεις.

Για την προετοιμασία της έκθεσης αξιολόγησης σχετικά με την οδηγία για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας της 20ής Δεκεμβρίου 2006⁹, η Επιτροπή ζήτησε στις αρχές του 2006 από τα κράτη μέλη, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και τα κράτη του EOX να απαντήσουν σε ένα ερωτηματολόγιο σχετικά με

⁸ COM(2005) 657

⁹ COM (2006)833

την εφαρμογή της οδηγίας αυτής. Για τον ιδιωτικό τομέα δημιουργήθηκε ένα πιο συνοπτικό ερωτηματολόγιο. Εκτός από τις απαντήσεις των κρατών μελών και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, η Επιτροπή έλαβε 27 ακόμη απαντήσεις από ένα ευρύ φάσμα βασικών παραγόντων και οργανώσεων της χρηματοπιστωτικής αγοράς. Στην έκθεση σχετικά με την ECB επισημαίνεται επίσης ότι η οδηγία λειτουργεί ικανοποιητικά και προτείνεται η διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της προς τις πιστωτικές απαιτήσεις. Οι πληροφορίες σχετικά με αυτές τις δύο οδηγίες, οι διαβουλεύσεις και οι εκθέσεις δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα της DG MARKT¹⁰.

Οι δύο αυτές εκθέσεις εξετάστηκαν εν συνεχεία λεπτομερώς από τα κράτη μέλη και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Κινητών Αξιών και με τη βιομηχανία στο πλαίσιο των διάφορων ομάδων ενδιαφερόμενων (π.χ. CESAME¹¹). Δημιουργήθηκε επίσης και μία ομάδα εργασίας από εκπροσώπους της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και των εθνικών κεντρικών τραπεζών για να εξετάσει ειδικά τις νομοθετικές τροποποιήσεις σχετικά με τις πιστωτικές απαιτήσεις.

3. ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΠΤΩΣΕΩΝ

Η Επιτροπή προέβη σε μια εκτίμηση των επιπτώσεων¹² των διάφορων δυνατοτήτων διευκόλυνσης της χρήσης των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφάλειας με στόχο τη διασφάλιση της σταθερότητας των συστημάτων διακανονισμού και τη βελτίωση της ασφάλειας δικαίου. Θεωρεί ότι ο πιο λογικός και αποτελεσματικός τρόπος για την επίτευξη αυτών των στόχων είναι η τροποποίηση αυτών των οδηγιών με μια άλλη τροποποιητική οδηγία.

4. ΝΟΜΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

4.1. Νομική βάση

Η νομική βάση της πρότασης για την τροποποίηση της οδηγίας 1998/26/EK σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού και της οδηγίας 2002/47/EK για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας είναι η ίδια και για τις δύο οδηγίες, δηλαδή το άρθρο 95 της Συνθήκης.

4.2. Αρχή της επικουρικότητας

Σύμφωνα με αυτή την αρχή, νομοθετική δράση σε κοινοτικό επίπεδο αναλαμβάνεται μόνο στην περίπτωση που οι επιδιωκόμενοι σκοποί δεν μπορούν να επιτευχθούν κατά τρόπο ικανοποιητικό από τα κράτη μέλη. Η οδηγία σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού έχει ήδη δείξει πόσο σημαντικός είναι ο περιορισμός του εγγενούς κινδύνου αυτών των συστημάτων μέσω κοινών κανόνων.

Όσον αφορά την FCD, οι προτεινόμενες αλλαγές δεν εμποδίζουν τα κράτη μέλη να λάβουν απόφαση για το εάν θα επιτρέψουν ή όχι τη χρησιμοποίηση των πιστωτικών

¹⁰ http://europa.eu.int/comm/internal_market/financial-markets

¹¹ Ομάδα εμπειρογνομόνων για την παροχή συμβουλών και παρακολούθησης σχετικά με το συμψηφισμό και το διακανονισμό.

¹² Βλ. συνημμένο παράρτημα.

απαιτήσεων ως ασφάλειας. Η απόφαση αυτή αποτελεί αποκλειστική αρμοδιότητα των κρατών μελών. Αυτό που κάνει η πρόταση είναι να παρέχει το ίδιο επίπεδο προστασίας στις πιστωτικές απαιτήσεις οι οποίες χρησιμοποιούνται ως ασφάλεια με αυτή που έχουν τα άλλα είδη χρηματοοικονομικής ασφάλειας. Επιπλέον, η εφαρμογή εναρμονισμένων κανόνων όσον αφορά τις πιστωτικές απαιτήσεις οι οποίες χρησιμοποιούνται ως ασφάλεια διευκολύνει τη χρησιμοποίησή τους στις διασυνοριακές συναλλαγές.

Κατόπιν των ανωτέρω, η πρόταση είναι σύμφωνη προς την αρχή της επικουρικότητας.

4.3. Αρχή της αναλογικότητας

Η πρόταση συμφωνεί με την αρχή της αναλογικότητας καθότι περιορίζεται αυστηρά στις αλλαγές που είναι απαραίτητες για την διασυνοριακή χρήση των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφάλειας, για την διαλειτουργικότητα των συστημάτων και για ορισμένα δευτερεύοντα μέτρα απλοποίησης.

4.4. Απλοποίηση και αποσαφήνιση

Η πρόταση προσθέτει ορισμένα χρήσιμα στοιχεία απλοποίησης και αποσαφήνισης στις δύο οδηγίες. Για παράδειγμα, η πρόταση επιδιώκει τη διευκόλυνση της χρήσης των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφάλειας προτείνοντας ένα απλοποιημένο καθεστώς απόδειξης παροχής πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφάλειας αντί για μια μακροσκελή (και κατά συνέπεια δαπανηρή) διαδικασία κατά την οποία θα χρειαζόταν απόδειξη για κάθε πιστωτική απαίτηση. Η πρόταση προβλέπει επίσης την κατάργηση της αχρησιμοποίητης διάταξης του άρθρου 4 παράγραφος 3 της FCD και επιδιώκει την διαγραφή των παρωχημένων αναφορών και από τις δύο οδηγίες. Όσον αφορά την SFD, η αποσαφήνιση των διατάξεών της θα απλοποιήσει την εφαρμογή της. Για παράδειγμα, η πρόταση αποσαφηνίζει το πεδίο εφαρμογής της SFD με το να περιλάβει τις επιχειρήσεις ηλεκτρονικού χρήματος στο άρθρο 2.

4.5. Επιλογή των μέσων

Το προτεινόμενο μέσο είναι οδηγία, επειδή ο στόχος του είναι η τροποποίηση δύο υφισταμένων οδηγιών. Μόνο αυτό το μέσο μπορεί να επιτύχει το επιθυμητό νομοθετικό αποτέλεσμα.

5. ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΠΤΩΣΗ

Η πρόταση δεν έχει καμία επίπτωση στον κοινοτικό προϋπολογισμό καθώς δεν απαιτούνται πρόσθετοι ανθρώπινοι και διοικητικοί πόροι.

6. ΣΧΟΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

Η παρούσα πρόταση τροποποιητικής οδηγίας αφορά πρώτα απ'όλα τις πιστωτικές απαιτήσεις. Δεύτερον, εκτός από τις τεχνικές αλλαγές επιδιώκει την επέκταση των ωφελημάτων της οδηγίας σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού προς συστήματα τα οποία χρησιμοποιούνται όλο και περισσότερο σε διασυνοριακή βάση.

6.1. Άρθρο 1: Τροποποίηση της οδηγίας σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού («SFD»)

6.1.1. Άρθρο 1 της SFD

Στο στοιχείο α) αντικαθίσταται η λέξη «ecu» από τη λέξη «ευρώ» και στο στοιχείο γ) προστίθεται πλέον μια αναφορά στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, προκειμένου να καλύπτει όλες τις σχετικές της πράξεις.

6.1.2. Άρθρο 2 της SFD

Στο στοιχείο β) περιλαμβάνονται διάφορες αναφορές σε κοινοτικές οδηγίες οι οποίες είναι παρωχημένες και έχουν αντικατασταθεί από άλλες οδηγίες. Οι αλλαγές που προτείνονται γι' αυτή την παράγραφο είναι κυρίως συντακτικού χαρακτήρα αλλά υπάρχουν και δύο ουσιαστικές αλλαγές.

Πρώτον, αποσαφηνίζεται η θέση των επιχειρήσεων ηλεκτρονικού χρήματος. Όπως επισημαίνεται στην αξιολόγηση της Επιτροπής, διέφεραν κατά το παρελθόν οι απόψεις των κρατών μελών όσον αφορά το χαρακτηρισμό των επιχειρήσεων ηλεκτρονικού χρήματος ως πιστωτικών ιδρυμάτων. Με την αντικατάσταση της αναφοράς στο άρθρο 2 στοιχείο β) της οδηγίας 77/780/ΕΟΚ με την αναφορά στο άρθρο 4 παράγραφος 1 της οδηγίας 2006/48/ΕΚ - της ενοποιημένης έκδοσης η οποία διαδέχθηκε την οδηγία του 1977 - είναι τώρα πλέον σαφές ότι οι επιχειρήσεις ηλεκτρονικού χρήματος εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας.

Ο κώδικας προβλέπει διάφορους τρόπους με τους οποίους συνδέονται τα συστήματα μεταξύ τους. Τρεις απ' αυτούς έχουν σχέση με την SFD: συνήθης πρόσβαση, εξατομικευμένη πρόσβαση και διαλειτουργικότητα. Τα συστήματα που συνδέονται μεταξύ τους μέσω δυνατότητας πρόσβασης, δηλαδή ένα σύστημα συμμετέχει σε ένα άλλο, δεν καλύπτονται από την SFD, επειδή ένα «σύστημα» δεν μπορεί να θεωρηθεί προς το παρόν ως συμμετέχον. Αυτή η αδυναμία πρόσβασης δημιουργεί προβλήματα στο βαθμό που η πρόσβαση αυτή θα γίνεται όλο και πιο αναγκαία ως αποτέλεσμα όχι μόνο του κώδικα αλλά και της MiFID. Το στοιχείο στ) τροποποιείται συνεπώς αναλόγως, ώστε και ένα σύστημα να μπορεί να είναι συμμετέχον.

Στο στοιχείο ζ) περιλαμβάνεται ο ορισμός του «έμμεσου συμμετέχοντος». Η SFD επιτρέπει στα κράτη μέλη να επεκτείνουν την προστασία της SFD προς τους έμμεσους συμμετέχοντες, δηλαδή να θεωρούν κάποιον έμμεσο συμμετέχοντα ως συμμετέχοντα, εάν θεωρούν ότι αυτό δικαιολογείται από άποψη συστημικού κινδύνου. Εντούτοις, η δυνατότητα αυτή ισχύει μόνο για τα πιστωτικά ιδρύματα τα οποία ανήκουν σε κάποιο σύστημα πληρωμών. Άλλοι - όπως είναι οι κεντρικοί αντισυμβαλλόμενοι, οι διακανονιστές (περιλαμβανομένων και των διακανονιστών ενός άλλου συστήματος) ή τα συμψηφιστικά γραφεία - δεν μπορούν να θεωρηθούν ως συμμετέχοντες. Εξάλλου, η δυνατότητα να θεωρείται ένας έμμεσος συμμετέχων ως συμμετέχων δεν ισχύει για τα συστήματα διακανονισμού. Δεν υπάρχει προφανής λόγος για αυτή τη διάκριση και κατά συνέπεια η πρόταση διευρύνει τον ορισμό προς τους έμμεσους συμμετέχοντες.

Στο στοιχείο η) γίνεται απλώς μια τεχνική προσαρμογή με την αντικατάσταση της αναφοράς στην ISD με μια αναφορά στην MiFID.

Στο στοιχείο ιγ) γίνεται ρητή αναφορά στις πιστωτικές απαιτήσεις που είναι επιλέξιμες ως ασφάλεια των πιστωτικών πράξεων του ευρωσυστήματος κατά την έννοια του ορισμού της «χρηματοοικονομικής ασφάλειας», προκειμένου να αποφεύγεται οποιαδήποτε αβεβαιότητα ή διαφορετική εφαρμογή στα κράτη μέλη.

Προκειμένου να προσαρμοστεί η SFD στην πιθανή αύξηση του αριθμού των διαλειτουργικών συνδέσεων που προκύπτουν από την MiFID και τον κώδικα συμπεριφοράς ή στο πολυμερές σύστημα πληρωμών, όπως είναι το TARGET2, προστίθεται ένα νέο στοιχείο (ιδ) το οποίο περιλαμβάνει τον ορισμό του διαλειτουργικού συστήματος, ώστε να καλύπτονται οι περιπτώσεις όπου τα διάφορα συστήματα (συστήματα πληρωμών, συστήματα διακανονισμού αξιογράφων, συμψηφιστικά γραφεία ή κεντρικοί αντισυμβαλλόμενοι) συνδέονται μεταξύ τους δια μέσου της διαλειτουργικότητας, ώστε να διευκολύνεται ο διασυστημικός συμψηφισμός, ο διακανονισμός και οι συμφωνίες ταυτόχρονης παράδοσης και πληρωμής.

Το στοιχείο ιε) (νέο) περιλαμβάνει τον ορισμό του διαχειριστή του συστήματος, ώστε να γίνεται σαφές ποιος είναι υπεύθυνος για τη λειτουργία του συστήματος και κατά συνέπεια ποιος έχει τη νομική ευθύνη για τη λειτουργία του.

6.1.3. Άρθρο 3 της SFD

Παράγραφος 1: Γίνεται μια τροποποίηση, ώστε να εξαιρεθεί οποιαδήποτε αβεβαιότητα σχετικά με τους διακανονισμούς κατά τις νυκτερινές ώρες. Από τότε που εκδόθηκε η SFD όλο και περισσότερα συστήματα προβλέπουν εργάσιμες ημέρες οι οποίες αρχίζουν αμέσως μετά το κλείσιμο της εργάσιμης ημέρας T-1. Τα συστήματα αυτά προβλέπουν νυκτερινούς διακανονισμούς, κυρίως για τις μαζικές συναλλαγές και τις συναλλαγές ιδιωτών. Προς το παρόν είναι αβέβαιο κατά πόσο η SFD προστατεύει πλήρως τους νυκτερινούς διακανονισμούς, καθώς καλύπτονται μόνο οι εντολές μεταβίβασης που εκτελούνται κατά την ίδια ημερολογιακή ημέρα («ημέρα έναρξης των διαδικασιών αφερεγγυότητας»). Από μια υπό στενή έννοια ερμηνεία της SFD προκύπτει ότι μια εντολή μεταβίβασης η οποία εισέρχεται στο σύστημα την T-1 προστατεύεται μόνο εάν η επεξεργασία μιας δέσμης δεδομένων ολοκληρωθεί πριν τα μεσάνυχτα, ενώ αυτό δεν ισχύει για μια δέσμη δεδομένων της οποίας η επεξεργασία συνεχίζεται και μετά τα μεσάνυχτα. Κατά συνέπεια, θα μπορούσε να μην εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας ένας σημαντικός αριθμός εντολών και για το λόγο αυτό προτείνεται η αντικατάσταση της λέξης «ημέρα» με τον όρο «εργάσιμη ημέρα, όπως ορίζεται από τους κανόνες του συστήματος».

Εξάλλου, προστίθεται και μία αναφορά στον «διαχειριστή του συστήματος», ώστε να γίνεται σαφές ποιος είναι υπεύθυνος για την κίνηση της διαδικασίας αφερεγγυότητας (διακανονιστής, κεντρικός αντισυμβαλλόμενος ή συμψηφιστικό γραφείο).

Παράγραφος 4 (νέα): Για την προσαρμογή της SFD στις συνδέσεις διαλειτουργικότητας που ενδέχεται να προκύψουν από τον κώδικα, η παράγραφος αυτή έχει ως στόχο τον προσδιορισμό του χρονικού σημείου εισαγωγής όσον αφορά τα διαλειτουργικά συστήματα. Εάν δεν είναι απόλυτα σαφές ποιου συστήματος οι κανόνες ισχύουν, η διαλειτουργικότητα ενδέχεται να εκθέσει τους συμμετέχοντες σε ένα σύστημα, ή ακόμη και το ίδιο το σύστημα, στους κινδύνους που προκύπτουν από

τα λάθη ενός άλλου συστήματος με το οποίο υπάρχουν σύνδεσεις διαλειτουργικότητας. Η ασάφεια σχετικά με το ποιου συστήματος οι κανόνες ισχύουν γίνεται όλο και πιο μεγάλο πρόβλημα, επειδή τα συστήματα επιδιώκουν όλο και περισσότερο τη διαλειτουργικότητα με άλλα συστήματα (ως αποτέλεσμα της MiFID και του κώδικα).

6.1.4. Άρθρο 5 της SFD

Όσον αφορά το «χρονικό σημείο εισαγωγής», προτείνεται να αποσαφηνίζεται ότι, «στην περίπτωση διαλειτουργικών συστημάτων», οι κανόνες ενός συστήματος σχετικά με το χρονικό σημείο ανάκλησης μιας εντολής να μην επηρεάζονται από τους κανόνες άλλων συστημάτων με τα οποία είναι διαλειτουργικό.

6.1.5. Άρθρο 9 της SFD

Πολλά συστήματα λειτουργούν βάσει μηχανισμών χρηματοοικονομικής ασφάλειας σύμφωνα με τους οποίους οι συμμετέχοντες –συνήθως κατά τρόπο αυτόματο-παρέχουν ασφάλεια για το σύστημα ή δημιουργείται μια ομάδα εξασφάλισης για τη διασφάλιση του διακανονισμού σε περίπτωση μη εκπλήρωσης των υποχρεώσεων. Στο πλαίσιο της διαλειτουργικότητας μια τέτοια διάταξη περί χρηματοοικονομικής ασφάλειας δεν προστατεύεται ρητά από το ισχύον κείμενο της SFD. Για το λόγο αυτό προτείνεται να προστεθεί στην παράγραφο 1 μια αναφορά στο σύστημα.

Εξάλλου, η λέξη «μέλλον» - η οποία αναφέρεται δύο φορές σε σχέση με την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα – διαγράφεται.

6.1.6. Άρθρο 10 της SFD

Ως αποτέλεσμα των προτεινόμενων αλλαγών για το άρθρο 2 στοιχείο ιε) και το άρθρο 3 παράγραφος 1 προτείνεται, όταν κοινοποιούν τα συστήματά τους στην Επιτροπή, τα κράτη μέλη να αναφέρουν και τον διαχειριστή του συστήματος. Η υποχρέωση αυτή θα μπορούσε να ισχύει τόσο για τα υφιστάμενα όσο και για τα μελλοντικά συστήματα.

6.2. Άρθρο 2: Αλλαγές στην οδηγία για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας («FCD»)

6.2.1. Άρθρο 1 της FCD «Αντικείμενο και πεδίο εφαρμογής»

Το άρθρο 1 παράγραφος 2 περιλαμβάνει διάφορες αναφορές σε κοινοτικές οδηγίες οι οποίες δεν ισχύουν πλέον και έχουν αντικατασταθεί από άλλες οδηγίες. Οι προτεινόμενες αλλαγές σ' αυτήν την παράγραφο αφορούν απλώς τεχνικές προσαρμογές.

Άρθρο 1 παράγραφος 4 στοιχείο α): Η παρεχόμενη χρηματοοικονομική ασφάλεια συνίσταται σε μετρητά ή σε χρηματοπιστωτικά μέσα. Κατά την εφαρμογή της FCD, τρία κράτη μέλη - η Τσεχία, η Γαλλία και η Σουηδία - συμπεριέλαβαν συγκεκριμένα είδη εισπρακτέων οφειλών όπως είναι οι πιστωτικές ή άλλες απαιτήσεις στον κατάλογο των περουνσιακών στοιχείων τα οποία μπορούν να χρησιμεύσουν ως χρηματοοικονομική ασφάλεια βάσει της FCD. Με την παρούσα οδηγία, οι πιστωτικές απαιτήσεις που ήταν επιλέξιμες για χρηματοοικονομική ασφάλεια των

πιστωτικών εργασιών των κεντρικών τραπεζών θα προστεθούν ως μια τρίτη κατηγορία για ολόκληρη την Κοινότητα.

Παράγραφος 5: Περιγράφεται ένας διαφορετικός τρόπος αντιμετώπισης όσον αφορά την απόδειξη παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας. Οι χρησιμοποιούμενες αποδείξεις σχετικά με την παροχή τίτλων σε λογιστική μορφή ή μετρητών ως ασφάλεια είναι ανεπαρκής όσον αφορά τις πιστωτικές απαιτήσεις. Λαμβανομένων υπόψη των διαφορετικών πρακτικών και του συμφέροντος των χρηματοοικονομικών αγορών να έχουν απλές διαδικασίες οι οποίες εφαρμόζονται ομαλά, η εγγραφή σε κατάλογο απαιτήσεων που υποβάλλεται στον ασφαλειολήπτη πρέπει να αρκεί, χωρίς να αναλύονται λεπτομερώς οι πιστωτικές απαιτήσεις που παρέχονται ως χρηματοοικονομική ασφάλεια ή οι μέθοδοι προσδιορισμού. Ο κατάλογος αυτός μπορεί να υποβάλλεται εγγράφως ή σε μια νομικά ισοδύναμη μορφή – περιλαμβανομένης της ηλεκτρονικής – καθώς ορισμένες εθνικές κεντρικές τράπεζες χρησιμοποιούν ηλεκτρονικούς καταλόγους.

Παράγραφος 6: Σε αντίθεση με τα μετρητά ή τα χρηματοοικονομικά μέσα, οι πιστωτικές απαιτήσεις δεν είναι ανταλλάξιμες. Κατά συνέπεια, ένας ασφαλειολήπτης ο οποίος ασκεί το δικαίωμα χρήσης δεν μπορεί να επιστρέψει ισοδύναμη χρηματοοικονομική ασφάλεια στον ασφαλειοδότη μετά το τέλος της συναλλαγής. Για το λόγο αυτό κρίνεται σκόπιμο να διευκρινίζεται ότι το δικαίωμα χρήσης που προβλέπει το άρθρο 5 δεν ισχύει για τις πιστωτικές απαιτήσεις.

6.2.2. Άρθρο 2 της FCD «Ορισμοί»

Άρθρο 2 παράγραφος 1 στοιχείο β): Στον ορισμό «συμφωνία παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας με μεταβίβαση τίτλων» προστίθενται οι λέξεις «...ή το πλήρες δικαίωμα», ώστε να γίνεται διάκριση ανάμεσα στην κυριότητα των μετρητών ή των χρηματοοικονομικών μέσων αφενός και του «δικαιώματος» επί των πιστωτικών απαιτήσεων αφετέρου.

Άρθρο 2 παράγραφος 1 στοιχείο ιε): Ορισμός της έννοιας πιστωτική απαίτηση

Προστίθεται το νέο στοιχείο ιε) το οποίο περιλαμβάνει τον ορισμό της έννοιας «πιστωτική απαίτηση». Πρόκειται για ένα ευρύ ορισμό της πιστωτικής απαίτησης, δεδομένου ότι οι πιστωτικές απαιτήσεις ενδέχεται να έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά στις διάφορες έννομες τάξεις της ΕΕ και στις διάφορες αγορές.

Άρθρο 2 παράγραφος 2: Η παράγραφος αυτή διευκρινίζει ότι, στην περίπτωση των πιστωτικών απαιτήσεων, όχι μόνο η ίδια η απαίτηση αλλά ούτε η δυνατότητα είσπραξης του προϊόντος της μέχρι νεωτέρας εντολής δεν θίγει την παρασχεθείσα χρηματοοικονομική ασφάλεια στον ασφαλειολήπτη.

6.2.3. Άρθρο 3 της FCD «Τυπικές απαιτήσεις»

Ένα από τα εμπόδια για την αποτελεσματική χρήση των πιστωτικών απαιτήσεων είναι η διάταξη που προβλέπει ότι η σύναψη, η εγκυρότητα ή το αποδεκτό ως αποδεικτικό στοιχείο της παροχής τους ως χρηματοοικονομικής ασφάλειας δυνάμει συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας εξαρτώνται από την εκπλήρωση τυπικών πράξεων (όπως είναι η καταχώριση ή η εκ των προτέρων ενημέρωση του οφειλέτη της πιστωτικής απαίτησης που παρέχεται ως

χρηματοοικονομική ασφάλεια). Διάφορα κράτη μέλη (π.χ. Φινλανδία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Κάτω Χώρες και Σλοβενία) απαιτούν εκ των προτέρων ενημέρωση και άλλα (π.χ. Αυστρία, Βέλγιο, Ελλάδα, Ισπανία και Σλοβενία) έχουν ένα σύστημα καταχώρισης. Άλλα κράτη μέλη (π.χ. Γαλλία, Γερμανία, Πορτογαλία και Ηνωμένο Βασίλειο) δεν έχουν τίποτα απ' αυτά.

Άρθρο 3 παράγραφος 1 (νέα πρόταση). Η πρόταση αυτή έχει ως στόχο να διασφαλίσει ότι η χρησιμοποίηση πιστωτικών απαιτήσεων δεν μπορεί να θεωρηθεί ως άκυρη με το αιτιολογικό της μη καταχώρισης ή της μη ενημέρωσης του οφειλέτη. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να απαγορευθεί η καταχώριση ή η ενημέρωση του οφειλέτη. Στόχος είναι η εξάλειψη του κινδύνου ακύρωσης με αυτό το αιτιολογικό. Σε ορισμένες έννομες τάξεις ενδέχεται να θεωρείται σκόπιμο να διατηρηθούν οι διατάξεις περί καταχώρισης και ενημέρωσης για λόγους που δεν έχουν σχέση με την εγκυρότητα μιας συναλλαγής (π.χ. δυνατότητα ένστασης).

Το άρθρο 3 παράγραφος 3 αφορά δύο επιπλέον θέματα τα οποία έχουν ως στόχο να διευκολύνουν τη χρήση των πιστωτικών απαιτήσεων ως χρηματοοικονομικής ασφάλειας. Το πρώτο θέμα έχει σχέση με δυνατότητα συμψηφισμού εκ μέρους του οφειλέτη της πιστωτικής απαίτησης που παρέχεται ως χρηματοοικονομική ασφάλεια. Η δυνατότητα αυτή ενδέχεται να εξασθενίζει τη θέση των ασφαλειοληπτών σε ορισμένες έννομες τάξεις, επειδή η χρηματοοικονομική ασφάλεια αυτή καθαυτή μπορεί να εξαφανισθεί εάν ο οφειλέτης ασκήσει το δικαίωμα συμψηφισμού σε σχέση με τους πιστωτές και με τα πρόσωπα προς τα οποία οι πιστωτές έχουν εκχωρήσει, ενεχυριάσει ή χορηγήσει καθ' οιονδήποτε άλλο τρόπο την πιστωτική απαίτηση ως χρηματοοικονομική ασφάλεια. Για το λόγο αυτό αναφέρεται ότι οι οφειλέτες, εάν το επιθυμούν, θα πρέπει να είναι σε θέση να αφαιρούν το δικαίωμα συμψηφισμού σε σχέση με τα πρόσωπα αυτά μέσω κάποιας συμφωνίας (η συμφωνία αυτή θα πρέπει να υπερισχύει οποιωνδήποτε αντίθετων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας).

Το δεύτερο θέμα αφορά το τραπεζικό απόρρητο. Σε ορισμένες έννομες τάξεις η χορήγηση στοιχείων στον ασφαλειολήπτη σχετικά με τον οφειλέτη και την πιστωτική απαίτηση εκ μέρους της αρχικής πιστώτριας τράπεζας ενδέχεται να συνιστούν παραβίαση των διατάξεων περί τραπεζικού απορρήτου. Στην περίπτωση αυτή ούτε οι αντισυμβαλλόμενοι δεν θα είναι πρόθυμοι να παράσχουν κάποια πιστωτική απαίτηση ως ασφάλεια ούτε οι ασφαλειολήπτες θα μπορούν να λάβουν επαρκείς πληροφορίες σχετικά με την πιστωτική απαίτηση ή τον οφειλέτη. Και σ' αυτή την περίπτωση, οι οφειλέτες θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να παραιτούνται των δικαιωμάτων τους σε σχέση με το τραπεζικό απόρρητο έναντι του πιστωτή προκειμένου για τη χρησιμοποίηση της πιστωτικής απαίτησης βάσει κάποιας συμφωνίας.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν πρέπει να επηρεάζουν κατά κανένα τρόπο τα δικαιώματα των μεμονωμένων καταναλωτών όπως προβλέπονται στην προτεινόμενη οδηγία σχετικά με την καταναλωτική πίστη. Για λόγους προστασίας των καταναλωτών η εν λόγω οδηγία προβλέπει ότι, στην περίπτωση εκχώρησης των δικαιωμάτων του πιστωτή σε τρίτους, ο καταναλωτής μπορεί να χρησιμοποιήσει έναντι του νέου πιστωτή όλα τα μέσα προστασίας που διέθετε έναντι του αρχικού πιστωτή, περιλαμβανομένου και του συμψηφισμού. Επιπλέον, ο καταναλωτής πρέπει να ενημερώνεται σχετικά με την εκχώρηση εκτός από τις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο πιστωτής συνεχίζει να διαχειρίζεται την πίστωση έναντι του καταναλωτή. Ο

καταναλωτής δεν μπορεί να παραιτηθεί από τα δικαιώματα που του παρέχει η προτεινόμενη οδηγία. Προκειμένου να διατηρηθεί αυτό το επίπεδο προστασίας των καταναλωτών ακόμη και στις περιπτώσεις όπου οι συμφωνίες χορήγησης πιστώσεων μπορούν να δοθούν ως χρηματοοικονομική ασφάλεια, οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν επηρεάζουν την μελλοντική οδηγία σχετικά με την καταναλωτική πίστη.

6.2.4. Άρθρο 4 της FCD «Εκτέλεση των συμφωνιών παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας»

Το άρθρο 4 παράγραφος 3 «κυριότητα»: Η διάταξη αυτή έδινε τη δυνατότητα σε ορισμένα κράτη μέλη να μην επιτρέπουν στον ασφαλειολήπτη να αποκτήσει το δικαίωμα κυριότητας. Κυριότητα ουσιαστικά σημαίνει ότι ο ασφαλειολήπτης μπορεί - υπό ορισμένους όρους - σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης να διατηρήσει τα παρασχεθέντα περιουσιακά στοιχεία ως δική του ιδιοκτησία αντί να τα πουλήσει. Εντούτοις, κανένα κράτος μέλος δεν έκανε χρήση αυτής της δυνατότητας. Κατά συνέπεια, όλα τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν τώρα την κυριότητα για τον ασφαλειολήπτη στην περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης. Για το λόγο αυτό το άρθρο 4 παράγραφος 3 είναι παρωχημένο και διεγράφη για λόγους απλοποίησης.

Πρόταση

ΟΔΗΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

για την τροποποίηση της οδηγίας 98/26/ΕΚ σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού στα συστήματα πληρωμών και στα συστήματα διακανονισμού αξιογράφων καθώς και της οδηγίας 2002/47/ΕΚ για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας, όσον αφορά τα συνδεδεμένα συστήματα και τις πιστωτικές απαιτήσεις

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 95 αυτής,

την πρόταση της Επιτροπής¹³,

τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας¹⁴,

τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής¹⁵,

Ενεργώντας σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 251 της Συνθήκης¹⁶,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Η οδηγία 98/26/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19^{ης} Μαΐου 1998, σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού στα συστήματα πληρωμών και στα συστήματα διακανονισμού αξιογράφων¹⁷ καθιέρωσε ένα καθεστώς βάσει του οποίου διασφαλίζεται το αμετάκλητο και ο συμψηφισμός των εντολών μεταβίβασης καθώς και η άσκηση των δικαιωμάτων που απορρέουν από ασφάλειες τόσο έναντι των εγχώριων όσο και έναντι των αλλοδαπών συμμετεχόντων.
- (2) Η έκθεση αξιολόγησης της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο όσον αφορά την οδηγία 98/26/ΕΚ¹⁸ σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού επισημαίνει ότι η οδηγία 98/26/ΕΚ λειτουργεί ικανοποιητικά σε γενικές γραμμές. Επισημαίνει επίσης ότι ενδέχεται να έχουν αρχίσει να γίνονται

¹³ OJ C [...], [...], p. [...].

¹⁴ EE C [...], [...], σ. [...].

¹⁵ EE C [...], [...], σ. [...].

¹⁶ EE C [...], [...], σ. [...].

¹⁷ EE L 166, της 11.6.1998, σ. 45.

¹⁸ COM (2005) 657 τελικό /2, της 4.7.2006.

ορισμένες σημαντικές αλλαγές όσον αφορά τα συστήματα πληρωμών και τα συστήματα διακανονισμού αξιογράφων καθώς και την ανάγκη αποσαφήνισης και απλοποίησης της οδηγίας 98/26/EK.

- (3) Η σημαντικότερη αλλαγή, ωστόσο, είναι ο αυξανόμενος αριθμός συνδέσεων μεταξύ των συστημάτων, τα οποία τον καιρό που συνετάχθη η οδηγία 98/26/EK λειτουργούσαν σχεδόν αποκλειστικά σε εθνικό επίπεδο και ανεξάρτητα από άλλα συστήματα. Η αλλαγή αυτή είναι ένα από τα αποτελέσματα της οδηγίας 2004/39/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τις αγορές χρηματοπιστωτικών μέσων, για την τροποποίηση της οδηγίας 85/611/ΕΟΚ και 93/6/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 2000/12/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και για την κατάργηση της οδηγίας 93/22/ΕΟΚ του Συμβουλίου¹⁹, καθώς και του ευρωπαϊκού κώδικα δεοντολογίας για την εκκαθάριση και τον διακανονισμό²⁰. Για την προσαρμογή προς αυτές τις εξελίξεις προτείνεται να δοθεί ο ορισμός της έννοιας του διαλειτουργικού συστήματος και να καθορισθεί ποιος είναι υπεύθυνος για την διαχείριση του συστήματος.
- (4) Η οδηγία 2002/47/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 6^{ης} Ιουνίου 2002 για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας²¹ δημιούργησε ένα ενιαίο κοινοτικό θεσμικό πλαίσιο για την (διασυννοριακή) χρήση της χρηματοοικονομικής ασφάλειας και έτσι καταργήθηκαν οι περισσότερες από τις τυπικές απαιτήσεις που ίσχυαν κατά παράδοση σε σχέση με τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας.
- (5) Το διοικητικό συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας αποφάσισε να επιτρέψει την χρησιμοποίηση των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφάλειας στις πιστωτικές πράξεις του Ευρωσυστήματος από την 1^η Ιανουαρίου 2007. Προκειμένου μάλιστα να μεγιστοποιήσει τον οικονομικό τους αντίκτυπο, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα συνέστησε την διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 2002/47/EK. Η έκθεση αξιολόγησης της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο σχετικά με την οδηγία 2002/47/EK²² για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας επιλαμβάνεται του θέματος αυτού και συμφωνεί με τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Η χρησιμοποίηση των πιστωτικών απαιτήσεων θα αυξήσει τον αριθμό των διαθέσιμων ασφαλειών και η εναρμόνιση των νομοθετικών διατάξεων της οδηγίας 2002/47/EK θα αποτελέσει μια ακόμη συμβολή στη δημιουργία ίσων όρων ανταγωνισμού των πιστωτικών ιδρυμάτων σε όλα τα κράτη μέλη. Η περαιτέρω διευκόλυνση της χρήσης πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφάλειας θα ήταν προς όφελος των καταναλωτών/οφειλετών καθώς η χρησιμοποίηση των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφάλειας θα μπορούσε τελικά να έχει ως συνέπεια την εντατικοποίηση του ανταγωνισμού και τη διαθεσιμότητα περισσότερων πιστωτικών δυνατοτήτων.
- (6) Για να διευκολυνθεί η χρήση των πιστωτικών απαιτήσεων πρέπει να καταργηθούν ή να απαγορευθούν όλοι οι διοικητικοί κανόνες, όπως είναι οι υποχρεώσεις κοινοποίησης και καταχώρισης, οι οποίοι θα μπορούσαν να καταστήσουν αδύνατη την

¹⁹ EE L 149, της 30.10.2004, σ. 1. Οδηγία όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2007/44/EK (EE L 247, της 21.9.2007, σ. 1).

²⁰ «http://ec.europa.eu/internal_market/financial-markets/docs/code/code_en.pdf»

²¹ EE L 168, της 27.6.2002, σ. 43.

²² COM (2006) 833 τελικό, της 20.12.2006.

εκχώρηση πιστωτικών απαιτήσεων. Επίσης, προκειμένου να μην θιγεί η θέση των ασφαλειοληπτών, οι οφειλέτες θα πρέπει να είναι σε θέση να παραιτούνται των δικαιωμάτων συμψηφισμού έναντι των πιστωτών τους. Θα πρέπει επίσης να προβλέπεται η δυνατότητα για τον οφειλέτη να παραιτείται του δικαιώματός του για την τήρηση των κανόνων περί τραπεζικού απορρήτου, διότι διαφορετικά ο ασφαλειολήπτης ενδέχεται να μην έχει στη διάθεσή του επαρκείς πληροφορίες για να εκτιμήσει σωστά την αξία των πιστωτικών απαιτήσεων. [Οι διατάξεις αυτές ισχύουν με την επιφύλαξη της οδηγίας για την καταναλωτική πίστη [.....].

- (7) Τα κράτη μέλη δεν έκαναν χρήση της διάταξης του άρθρου 4 παράγραφος 3 της οδηγίας 2002/47/EK, που παρέχει τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να μην επιτρέπουν την κτήση κυριότητας από τους ασφαλειολήπτες. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή πρέπει να διαγραφεί.
- (8) Επομένως, θα πρέπει να τροποποιηθούν αναλόγως οι οδηγίες 98/26/EK και 2002/47/EK.

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΔΗΓΙΑ:

Άρθρο 1

Τροποποιήσεις της οδηγίας 98/26/EK

Η οδηγία 98/26/EK τροποποιείται ως εξής:

- (1) Το άρθρο 1 τροποποιείται ως εξής:

(α) Στο στοιχείο α) η λέξη «ecu» αντικαθίσταται με τη λέξη «ευρώ».

(β) Στο στοιχείο γ) η δεύτερη περίπτωση αντικαθίσταται ως εξής:

«- τις πράξεις των κεντρικών τραπεζών των κρατών μελών της Κοινότητας ή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας υπό την ιδιότητά τους ως κεντρικών τραπεζών».

- (2) Το άρθρο 2 τροποποιείται ως εξής:

(α) Στο στοιχείο β) η πρώτη και η δεύτερη περίπτωση αντικαθίστανται ως εξής:

«- το πιστωτικό ίδρυμα, όπως ορίζεται στο άρθρο 4 παράγραφος 1 της οδηγίας 2006/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου²³, συμπεριλαμβανομένων και των ιδρυμάτων που περιέχονται στον κατάλογο του άρθρου 2 της εν λόγω οδηγίας,

- η επενδυτική εταιρεία όπως ορίζεται στο άρθρο 4 παράγραφος 1 σημείο 1) της οδηγίας 2004/39/EK²⁴, εξαιρουμένων των ιδρυμάτων που περιέχονται στον κατάλογο του άρθρου 2 παράγραφος 1 της εν λόγω οδηγίας, ή»

²³ EE L 177, της 30.6.2006, σ. 1.

²⁴ EE L 145, της 30.4.2004, σ. 1.

(β) Στο στοιχείο στ) η φράση

«συμμετέχων»: ίδρυμα, κεντρικός αντισυμβαλλόμενος, διακανονιστής ή συμψηφιστικό γραφείο

αντικαθίσταται ως εξής:

«συμμετέχων»: ίδρυμα, κεντρικός αντισυμβαλλόμενος, διακανονιστής, συμψηφιστικό γραφείο ή σύστημα.»

(γ) Το στοιχείο ζ) αντικαθίσταται ως εξής:

«ζ) «έμμεσος συμμετέχων»: ίδρυμα, κεντρικός αντισυμβαλλόμενος, διακανονιστής, συμψηφιστικό γραφείο ή σύστημα που έχει συμβατική σχέση με ίδρυμα που συμμετέχει σε σύστημα το οποίο εκτελεί εντολές μεταβίβασης, γεγονός που επιτρέπει στον έμμεσο συμμετέχοντα να δίδει εντολές μεταβίβασης μέσω του συστήματος.»

(δ) Το στοιχείο η) αντικαθίσταται ως εξής:

«η) «αξιόγραφο»: Όλα τα μέσα που αναφέρονται στο τμήμα Γ του παραρτήματος 1 της οδηγίας 2004/39/EK.»

(ε) Το στοιχείο ιγ) τροποποιείται ως εξής:

«ιγ) « ασφάλεια»: Όλα τα ρευστοποιήσιμα περιουσιακά στοιχεία, περιλαμβανομένων των πιστωτικών απαιτήσεων που είναι επιλέξιμες για την παροχή ασφάλειας στις πιστωτικές πράξεις των κεντρικών τραπεζών, τα οποία παρέχονται δυνάμει ενεχύρου (συμπεριλαμβανομένου του χρήματος που παρέχεται με αυτόν τον τρόπο), συμφωνίας επαναγοράς ή παρεμφερούς συμφωνίας ή άλλως για την ασφάλιση δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που ενδέχεται να προκύψουν σε συνάρτηση με ένα σύστημα, ή παρέχονται στις κεντρικές τράπεζες των κρατών μελών ή στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.»

(στ) προστίθενται τα ακόλουθα στοιχεία ιδ) και ιε):

«ιδ) «διαλειτουργικό σύστημα»: σύστημα το οποίο συνάπτει συμφωνία με ένα ή περισσότερα συστήματα, η οποία προβλέπει την εξεύρεση αμοιβαίων λύσεων και όχι απλώς το δικαίωμα χρησιμοποίησης των ήδη προσφερόμενων υπηρεσιών,

«ιε) «διαχειριστής συστήματος»: η οντότητα που είναι επιφορτισμένη με την διαχείριση του συστήματος. Ένας διαχειριστής συστήματος μπορεί επίσης να ενεργεί ως διακανονιστής, κεντρικός αντισυμβαλλόμενος ή συμψηφιστικό γραφείο.»

(3) Το άρθρο 3 τροποποιείται ως εξής:

(α) Η παράγραφος 1 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Οι εντολές μεταβίβασης και ο συμψηφισμός είναι νομικά εκτελεστοί και αντιτάσσονται έναντι των τρίτων ακόμη και σε περίπτωση διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά συμμετέχοντος ή κατά διαλειτουργικού συστήματος, εφόσον

οι εντολές μεταβίβασης εισήχθησαν στο σύστημα πριν από την έναρξη της διαδικασίας αφερεγγυότητας όπως ορίζεται στο άρθρο 6 παράγραφος 1.

Όταν, κατ' εξαίρεση, οι εντολές μεταβίβασης εισέρχονται στο σύστημα μετά την έναρξη της διαδικασίας αφερεγγυότητας και εκτελούνται εντός της εργάσιμης ημέρας, όπως ορίζεται από τους κανόνες του συστήματος, κατά τη διάρκεια της οποίας επήλθε η έναρξη της διαδικασίας, είναι νομικά εκτελεστές και αντισταθούνται έναντι των τρίτων μόνο εάν, μετά το χρονικό σημείο του διακανονισμού, ο διαχειριστής του συστήματος μπορεί να αποδείξει ότι δεν γνώριζε ή ότι δεν όφειλε να γνωρίζει την έναρξη της διαδικασίας αφερεγγυότητας.»

(β) Προστίθεται η ακόλουθη παράγραφος 4:

«4. Στην περίπτωση διαλειτουργικών συστημάτων, κάθε σύστημα καθορίζει τους δικούς του κανόνες όσον αφορά το χρονικό σημείο εισόδου στο σύστημά του. Οι κανόνες ενός συστήματος όσον αφορά το χρονικό σημείο εισόδου δεν πρέπει να επηρεάζονται από οποιουδήποτε κανόνες των άλλων συστημάτων με τα οποία είναι διαλειτουργικό.»

(4) Στο άρθρο 5 προστίθεται το ακόλουθο εδάφιο:

«Στην περίπτωση διαλειτουργικών συστημάτων, κάθε σύστημα καθορίζει τους δικούς του κανόνες όσον αφορά το χρονικό σημείο ανάκλησης στο σύστημά του. Οι κανόνες ενός συστήματος όσον αφορά το χρονικό σημείο της ανάκλησης δεν επηρεάζονται από οποιουδήποτε κανόνες των άλλων συστημάτων με τα οποία είναι διαλειτουργικό.»

(5) Το άρθρο 9 παράγραφος 1 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Τα δικαιώματα ενός συστήματος ή ενός συμμετέχοντος επί της ασφάλειας που παρασχέθηκε στο πλαίσιο ενός συστήματος, και τα δικαιώματα των κεντρικών τραπεζών των κρατών μελών ή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας επί της ασφάλειας που τους παρασχέθηκε, δεν θίγονται από τη διαδικασία αφερεγγυότητας κατά του συμμετέχοντος ή του αντισυμβαλλόμενου κεντρικών τραπεζών των κρατών μελών ή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που έχει παράσχει την ασφάλεια. Αυτή η ασφάλεια είναι δυνατόν να ρευστοποιηθεί προς ικανοποίηση αυτών των δικαιωμάτων.»

(6) Το άρθρο 10 αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 10

Τα κράτη μέλη κατονομάζουν τα συστήματα και τους αντίστοιχους διαχειριστές των συστημάτων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας, τα κοινοποιούν στην Επιτροπή και ενημερώνουν την Επιτροπή σχετικά με τις αρχές που έχουν επιλέξει σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 2.

Ο διαχειριστής του συστήματος γνωστοποιεί στο κράτος μέλος του οποίου το δίκαιο εφαρμόζεται τους συμμετέχοντες στο σύστημα, τους τυχόν έμμεσους συμμετέχοντες καθώς και κάθε αλλαγή τους.»

Τροποποιήσεις της οδηγίας 2002/47/EK

Η οδηγία 2002/47/EK τροποποιείται ως εξής:

(1) Το άρθρο 1 τροποποιείται ως εξής:

(α) Το στοιχείο β) της παραγράφου 2 αντικαθίσταται ως εξής:

«(β) κεντρική τράπεζα, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών, πολυμερή τράπεζα αναπτύξεως όπως ορίζεται στο παράρτημα VI, μέρος 1, τμήμα 4 της οδηγίας 2006/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου²⁵, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων.»

(β) Το στοιχείο γ) της παραγράφου 2 σημεία i) και iv) αντικαθίσταται ως εξής:

«i) πιστωτικό ίδρυμα όπως ορίζεται στο άρθρο 4 σημείο 1 της οδηγίας 2006/48/EK συμπεριλαμβανομένων των ιδρυμάτων που περιέχονται στον κατάλογο του άρθρου 2 της εν λόγω οδηγίας,

ii) επενδυτική εταιρεία όπως ορίζεται στο άρθρο 4 παράγραφος 1 σημείο 1 της οδηγίας 2004/39/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου²⁶,

iii) χρηματοδοτικό ίδρυμα όπως ορίζεται στο άρθρο 4 σημείο 5 της οδηγίας 2006/48/EK,

iv) ασφαλιστική επιχείρηση όπως ορίζεται στο άρθρο 1 στοιχείο α) της οδηγίας 92/49/ΕΟΚ²⁷ του Συμβουλίου και ασφαλιστική επιχείρηση ζωής όπως ορίζεται στο άρθρο 1 στοιχείο α) της οδηγίας 2002/83/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου²⁸,

(γ) Το στοιχείο α) της παραγράφου 4 αντικαθίσταται ως εξής:

«α) Η παρεχόμενη χρηματοοικονομική ασφάλεια πρέπει να συνίσταται σε μετρητά, χρηματοπιστωτικά μέσα ή πιστωτικές απαιτήσεις επιλέξιμες ως χρηματοοικονομική ασφάλεια στις πιστωτικές πράξεις των κεντρικών τραπεζών.»

(δ) Στην παράγραφο 5 μετά το δεύτερο εδάφιο προστίθεται η ακόλουθη πρόταση:

«Η εγγραφή των πιστωτικών απαιτήσεων σε ένα κατάλογο απαιτήσεων που υποβάλλεται εγγράφως ή με νομικά ισοδύναμο τρόπο, περιλαμβανομένων των ηλεκτρονικών μέσων, στον ασφαλειολήπτη αποτελεί επαρκή απόδειξη της ενεργοποίησης και του προσδιορισμού της απαίτησης που παρέχεται ως χρηματοοικονομική ασφάλεια.»

²⁵ EE L 177, της 30.6.2006, σ. 1.

²⁶ EE L 145, της 30.4.2004, σ. 1.

²⁷ EE L 228, της 11.8.1992, σ. 1.

²⁸ EE L 345, της 19.12.2002, σ. 1.

(ε) Προστίθεται η ακόλουθη παράγραφος 6:

«6. Το άρθρο 5 δεν ισχύει για τις πιστωτικές απαιτήσεις.»

(2) Το άρθρο 2 τροποποιείται ως εξής:

(α) Η παράγραφος 1 τροποποιείται ως εξής:

(i) Το στοιχείο β) αντικαθίσταται ως εξής:

«(β) «συμφωνία παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας με μεταβίβαση τίτλου»: η συμφωνία συμπεριλαμβανομένων των συμφωνιών επαναγοράς, βάσει της οποίας ο ασφαλειοδότης μεταβιβάζει την πλήρη κυριότητα ή το πλήρες δικαίωμα επί της χρηματοοικονομικής ασφάλειας στον ασφαλειολήπτη με σκοπό την εξασφάλιση ή την κάλυψη της εκτέλεσης των σχετικών οικονομικών υποχρεώσεων.»

(ii) Προστίθεται το ακόλουθο σημείο ιε):

«(ιε) «πιστωτικές απαιτήσεις»: είναι οι χρηματικές απαιτήσεις που προκύπτουν από συμφωνία βάσει της οποίας ένα πιστωτικό ίδρυμα, όπως ορίζεται στο άρθρο 4 σημείο 1 της οδηγίας 2006/48/EK, περιλαμβανομένων και των ιδρυμάτων που περιέχονται στον κατάλογο του άρθρου 2 της εν λόγω οδηγίας, χορηγεί πίστωση υπό τη μορφή δανείου.»

(α) Στην παράγραφο 2 η δεύτερη πρόταση αντικαθίσταται ως εξής:

«Τυχόν δικαίωμα υποκατάστασης ή άρσης πλεονάζουσας χρηματοοικονομικής ασφάλειας υπέρ του ασφαλειοδότη ή, στην περίπτωση πιστωτικών απαιτήσεων, για την είσπραξη του προϊόντος αυτών μέχρι νεωτέρας εντολής, δεν θίγει την παρασχεθείσα στον ασφαλειολήπτη χρηματοοικονομική ασφάλεια όπως αναφέρεται στην παρούσα οδηγία.»

(3) Το άρθρο 3 τροποποιείται ως εξής:

(α) Στην παράγραφο 1 προστίθεται το ακόλουθο εδάφιο:

«Στις περιπτώσεις που παρέχονται πιστωτικές απαιτήσεις ως χρηματοοικονομική ασφάλεια, τα κράτη μέλη δεν απαιτούν η σύναψη, η εγκυρότητα ή το αποδεκτό ως αποδεικτικό στοιχείο της παροχής τους ως χρηματοοικονομικής ασφάλειας δυνάμει συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας να εξαρτώνται από την εκπλήρωση τυπικών πράξεων όπως είναι η καταχώριση ή η ενημέρωση του οφειλέτη της πιστωτικής απαίτησης που παρέχεται ως ασφάλεια.

(β) Προστίθενται οι ακόλουθες παράγραφοι 3 και 4:

«3. Τα κράτη μέλη φροντίζουν ώστε οι οφειλέτες πιστωτικών απαιτήσεων να μπορούν να παραιτούνται κατά τρόπο έγκυρο εγγράφως ή με νομικά ισοδύναμο τρόπο:

i) των δικαιωμάτων συμψηφισμού έναντι των πιστωτών της πιστωτικής απαίτησης και έναντι των προσώπων προς τα οποία ο πιστωτής εκχώρησε, ενεχυρίασε ή διέθεσε καθοιονδήποτε άλλο τρόπο την πιστωτική απαίτηση ως ασφάλεια, και

(ii) των δικαιωμάτων τους που προκύπτουν από τους κανόνες περί τραπεζικού απορρήτου τα οποία θα μπορούσαν σε διαφορετική περίπτωση να παρεμποδίσουν ή να περιορίσουν τη δυνατότητα του πιστωτή της πιστωτικής απαίτησης να παράσχει πληροφορίες σχετικά με την πιστωτική απαίτηση ή τον οφειλέτη προκειμένου για τη χρησιμοποίηση της πιστωτικής απαίτησης ως ασφάλειας.»

[4. Οι παράγραφοι 1, 2 και 3 ισχύουν με την επιφύλαξη της εφαρμογής της οδηγίας για την καταναλωτική πίστη .../xxx/EK

- (4) Διαγράφεται το άρθρο 4 παράγραφος 3.

Άρθρο 3

Μεταφορά

1. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν και δημοσιεύουν, έως την 1η Οκτωβρίου 2009 το αργότερο, τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν προς την παρούσα οδηγία. Ανακοινώνουν αμέσως στην Επιτροπή το κείμενο των εν λόγω διατάξεων καθώς και έναν πίνακα αντιστοιχίας αυτών και των διατάξεων της παρούσας οδηγίας.

Εφαρμόζουν τις διατάξεις αυτές από την 1η Οκτωβρίου 2010.

Όταν τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις ανωτέρω διατάξεις, αυτές περιέχουν παραπομπή στην παρούσα οδηγία ή συνοδεύονται από την παραπομπή αυτή κατά την επίσημη δημοσίευσή τους. Ο τρόπος της παραπομπής αποφασίζεται από τα κράτη μέλη.

2. Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή το κείμενο των ουσιωδών διατάξεων εσωτερικού δικαίου τις οποίες θεσπίζουν στον τομέα που διέπεται από την παρούσα οδηγία.

Άρθρο 4

Έναρξη της ισχύος

Η παρούσα οδηγία αρχίζει να ισχύει την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Άρθρο 5

Παραλήπτες

Η παρούσα οδηγία απευθύνεται στα κράτη μέλη.

Βρυξέλλες,

*Για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο
Ο Πρόεδρος*

*Για το Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος*